

La vita rustica

På en bakketopp utenfor Pienza stopper Fulvio bilen. I et øyeblikk av ren lykke gjør vi opp status: Behagelig mette av nabolagets og verdens beste ost, med et glass Vino Nobile i hvert bein – for balansens skyld. Godt selskap i verdens vakreste landskap. Det er *la vita rustica* i Toscana. Går det an å ha det bedre?

TEKST OG FOTO Tom Andersson



Montepulciano

Øverst: Som alle andre landsbyer i området ligger også Montepulciano på toppen av en åsrygg. Utsikten er til å dø av.

Midten: På plakaten! Lokal markedsføring holder lenge, som det også gjorde for 200 år siden.

Nederst: En av søstrene Contucci serverer familiens verdensberømte Vino Nobile di Montepulciano.



En reise gjennom Toscana er som et fjerde dimensjons lykkelig dypdykk inn i Vinmonopolets lister – eller gourmetbutikkens osteavdeling, øverste hylle. Her passerer vi kjente etiketter på rekke og rad; bare veiskiltene er mer enn nok til å anspore både sult og tørst hos en stakkar fra det karrige nord, som i hverdagen må forholde seg til Rema 1000 og illsinte bønder.

Jeg er på tur med Fulvio. I et tempo som passer fint for to herrer litt opp i årene duver vi makelig opp og ned over åstopper i verdens vakreste landskap. Fulvio er lokalkjent her, i sitt eget paradisi – lucky bastard. For meg er det et tidsbegrenset frislepp inn i livet jeg egentlig vil leve, men ikke kan. Eller ikke tør, fordi det involverer så mange og så mye. Kanskje kjenner du deg igjen? Tenkte meg det, ja.

Fulvio er en ihuga fan av moderne musikk, og har stiftet sitt eget fond for komponister av denslags. Lydbildet i bilen er derfor atonalt, for å si det forsiktig. For meg som har vokst opp med Beatles og Genesis er det vanskelig å finne hode og hale på musikken, men Fulvios entusiasme smitter. En spesielt psykedelisk sekvens er så betagende (visstnok) at vi nesten glemmer å ta av til Montepulciano. Men bare nesten.

– Ah! sukker Fulvio lykkelig, og finner en tusen år gammel parkeringsplass i utkanten av landsbyen.

Utsikten er ubeskrivelig, i 360 grader. Under oss ligger halve Toscana, og foran oss ligger Montepulciano med alle sine skatter. Bak stengte bildører hviler en atonal greker et instrument du ikke har hørt om, heldigvis. Sanseinntrykkene suger sultent inn fuglekvitte i mars, vakker middelalderbebyggelse og Fulvios smittsomme vegg-til-vegg-smil.

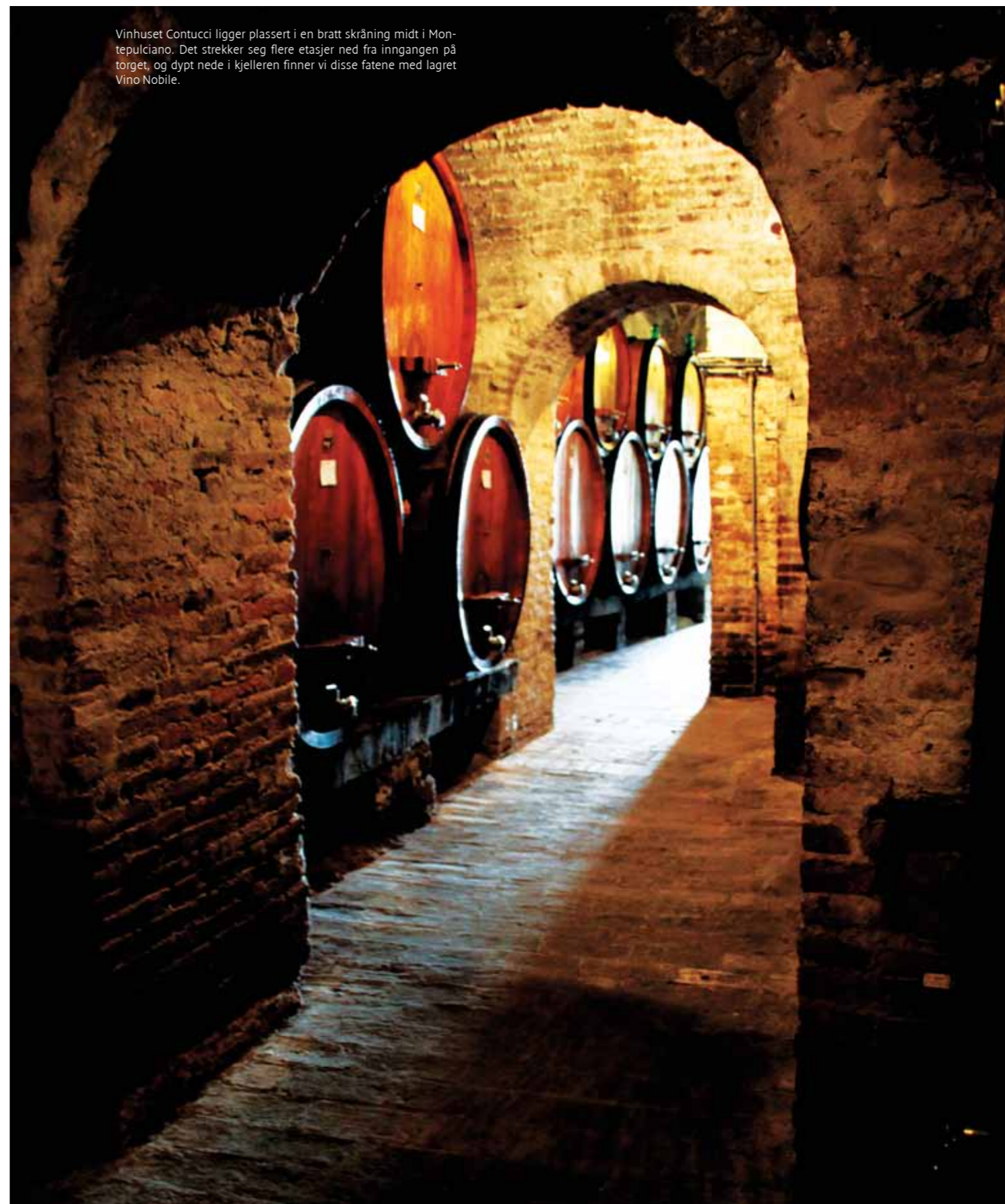
– Nå skal vi drikke litt vin, sier Fulvio. Og jeg protesterer ikke.

Vi slentrer gjennom de trange gatene, som toscanerne har gjort i hundrevis av år for oss. Og så slentrer vi inn i det tradisjonsrike vinhuset Contucci, hvor Fulvio tas i mot som en hjemkommen sønn – og jeg hans hjemkomne fetter. Det kyskes og klemmes, og en av søstrene Contucci (de myldrer) tryller frem en flaske Vino Nobile di Montepulciano og litt ost. Vi snuser og smaker, og klatrer ett trinn nærmere opp mot saligheten. Så smaker vi litt til. Og enda litt. Før Fulvio bryter sammen og forærer meg seks flasker av den verdensberømte vinen.

Jeg har ikke hjerte til å fortelle ham om norske tollkvoter. Og hvem bryr seg, egentlig – så langt unna hverdagen? Vi finner tilbake til bilen og flyter videre gjennom det toscanske landskapet, akkompagnert av en russer på ustemt trompet med åpenbare sjelelige plager.



Vinhuset Contucci ligger plassert i en bratt skråning midt i Montepulciano. Det strekker seg flere etasjer ned fra inngangen på torget, og dypt nede i kjelleren finner vi disse fatene med lagret Vino Nobile.





Pienza

Øverst: Pave Pius II – kjent som Pio Due – bygget en stor katedral i en liten landsby. Det skrev Vibeke Løkkeberg bok om.

Midten: Pienza er kjent for sin katedral – og sine oster. Om du ikke har smakt den lokale Pecorinoen, har du gått glipp av noe viktig.

Nederst: Min venn Fulvio di Rosa er en lykkelig mann i et lykkelig landskap. Her i et lykkelig øyeblikk – som alltid.

Fulvio og jeg duver videre over åsryggene i Toscana, nå med en *Vino Nobile di Montepulciano* i hvert bein. For balansens skyld, selvsagt. Ut av bilsteroen strømmer det nødkrik fra en forvirret cellist, eller stemmer han bare instrumentet i påvente av en melodi? Vel, den som venter på noe godt...

For min egen del venter jeg verken lenge eller forjeves på noe godt. Neste stoppested er nemlig Pienza, kjent for sin overdimensjonerte katedral og sine fantastiske oster. Katedralen kom til da pave Pio Due (Pius II, altså) ble, nettopp – pave, og ville gi noe igjen til sin hjemby. Som altså var Pienza. Og osten? Den kommer fra markene som omgir landsbyen på åstoppen, i området *Crete Senesi*. Eller rettere sagt fra sauene som gresser her, og som på en bakketopp stiller seg opp som et maleri av Giovanni Fattori:

– Dette er Toscana. Dette er livet og landskapet. Du må ta et bilde av de vakre sauene! roper Fulvio med utslåtte armer.

Jeg tar bildet. Fulvio smiler fornøyd, og vi setter kursen mot Pienza. Vi er nesten alene her, en anonym tirsdag i mars. Det vakre torget med Pio Dues stadig skjevere *Cattedrale di Santa Maria Assunta* er folketomt. Vel, nesten. For ved et kafébord sitter faktisk Vibeke Løkkeberg og Terje Kristiansen.

– Hei, sier jeg. Sånn oss nordmenn imellom liksom, på tur.

– Hei, sier Løkkeberg og Kristiansen avventende.

– Salute! stråler Fulvio.

Isen er brutt. Den pasjonerte Fulvio har selvsagt sett Løkkebergs "Gazas tårer" (noe jeg med skam å melde ikke har gjort), og jamen har ikke den produktive damen til gjengjeld også skrevet en roman om Pio Due. Fulvio forelsker seg på stedet. Det viser seg at de bor rett i nærheten, i et hus de smart nok kjøpte for mange år siden.

– Og som i dag må være verdt en formue, hvisker Fulvio til meg.

Etter en hyggelig prat om paver og oster spaserer filmekteparet hjemover, og Fulvio og jeg setter kurs for turens mål: *La Bottega del Cacio* – den lille ostebutikken som ligger Fulvios toscanske hjerte så nær. Inne i den lille bottegaen går min venn nærmest berserk i hyllene. Jeg smaker meg gjennom den ene skjønnheten av en ost etter den andre, og Fulvio bestiller med begge hender – kilo på kilo. Klart jeg skal ha med meg den berømte *Pecorinoen* hjem, den som kun selges i mars måned! Og selvsagt den som er lagret på nesten tomme rødvinfat, og den som er gravet ned i aske...

I Montepulciano bekymret jeg meg for tollkvoter. Nå kan jeg føre overvektig koffert til listen over bekymringer. Men hvem bryr seg?



Siena

Øverst: Se og bli sett i vårsolen på en uterestaurant ved det historiske torget i Siena.

Nederst: Duomo di Siena – den berømte katedralen – ble bygget mellom 1215 og 1263. De svarte og hvite stripene i marmor som preger interiøret er de symbolske fargene for Siena, og skal i følge sagnet være forbundet med de svarte og hvite hestene til byens grunnleggere, Senius og Aschius.



Midt i hjertet av Toscana ligger Siena, en av Italias aller vakreste byer. Den er ikke stor, med sine knappe 55.000 innbyggere. Til gjengjeld er byens historiske sentrum gjort udødelig gjennom sitt opptak til UNESCOs Verdensarvliste i 1995. Det skal sies om Italia at om det er et kaos, er det i alle fall et vakkert kaos!

Og kaoset møter vi allerede ved innkjøringen til byen: Det er markedsdag, og det står biler parkert på steder som ville fått norske parkeringsvakter til å skrive ut et årsbudsjett i bøter på en formiddag. Men vi gjør som alle andre, og parkerer på tvers i en lyktestolpe.

Siena har gjennom århundrer rivalisert med nabobyen Firenze, og fremdeles settes gemyttene i kok når de to byenes fotballag møtes. Men vi er ikke ute etter å sammenligne de to vakre toscanske byene, kun nyte vårsolen over en iskald øl på en uterestaurant ved *Piazza del Campo*. Her er vi i selve hjertet av byen. Piazzaen er kjent over hele verden – selvsagt for sin vakre arkitektur, dominert av det staselige rådhuset *Palazzo Pubblico* med det høye tårnet. Men kanskje vel så mye på grunn av det spektakulære *Palio*, et hestekappløp som avholdes to ganger hvert år (2. juli og 16. august) – midt på torget! Her går det for seg så både menn og hester risikerer liv og lemmer. Dette er blodig alvor for både ryttere og tilskuere, og slett ikke arrangert for turistene. Som likevel strømmer til fra hele verden for å bivåne det berømte rittet.

Om det ikke er hester her i dag, yrer det likevel av liv på *Piazza del Campo*. Turister i store flokker fra alle verdenshjørner blander seg med byens egne innbyggere i en kakofoni av lyder, nesten som et av Fulvios atonale musikkstykker. Vi drikker ut vårt kalde øl, og brøyter oss vei mot katedralen – *Duomo di Siena*. Du kan ganske enkelt ikke besøke Siena uten å ta turen innom Duomo med sitt tilhørende museum.

Sienas fantastisk vakre katedral ble bygget mellom 1215 og 1263, mens fasaden sto endelig ferdig i 1380. Opprinnelig hadde man planer om å bygge verdens største katedral, men pengene tok slutt underveis (som de gjerne gjør i Italia). Det er dog ikke umiddelbart synlig i hvelvene under kirkebygget og det tilhørende museet, som rommer fantastiske skatter i form av kunstverk og religiøse gjenstander fra middelalderen gjennom renessansens storhetstid og helt frem til våre dager.

Idet vi er på vei ut av Duomo for å vende hjem til *Borgo di Vagli*, fylles katedralen av de vakre tonene fra et kor som holder en spontankonsert i midtgangen. Vakkert, javel. Men ikke så vakkert som den atonale konserten i bilen på veien hjem. Fordi den kommer fra Fulvios hjerte.



Utsikt fra katedralen mot *Piazza del Campo*, hvor det berømte og spektakulære hestekappløpet *Palio* går av stabelen to ganger i året – midt på torget.





Borgo di Vagli

Øverst: Borgo di Vagli slik det så ut da Fulvio overtok de gamle ruinene på 1990-tallet.

Midten: I dag står Borgo di Vagli ferdig, renoverert ned til minste detalj. Men den opprinnelige stilen er kjærlighetsfullt bevart.

Nederst: - Mine kunder blir også mine venner, sier Fulvio. Som tilbringer mange kvelder med eierne i Borgo di Vaglis restaurant.



Fulvio di Rosa kunne ha bygget mainstream ferieboliger i Rimini og tjent seg styrtrik. Men mainstream har aldri vært Fulvios vei; det skulle være nok å nevne hans glødende pasjon for moderne musikk. Som nyutdannet ingeniør dro han fra sin hjemby Torino til Rio de Janeiro, hvor han jobbet for den kjente brasilianske arkitekten Oscar Niemeyer.

Han tilbragte åtte år i Brasil, og da han omsider vendte hjem til Italia tidlig på 1980-tallet fant han seg ikke lenger til rette i det konforme Torino – så til de grader preget av bilproduksjonen i FIAT-konsernet. Så Fulvio begynte å reise rundt i Italia på leting etter et sted som kunne tilfredsstille hans behov for skjønnhet, kultur og profesjonelle utfordringer. Han landet til slutt i Toscana, som han kun hadde opplevd som barn under besøk hos morens familie. Her fant han urørte landskaper, joviale og hyggelige mennesker – og selvsagt hjemmelaget vin og olivenolje på hver gård. Og ikke minst fant han en rekke gamle bygninger i ulike stadier av forfall.

– Ruinene ropte på meg, forklarer han.

Det ble et vendepunkt for Fulvio. Han kjøpte et hus på landsbygda nær Lucignano, forlot Torino for godt og bestemte seg for å gi nytt liv til både seg selv og de gamle ruinene.

– Men det måtte skje i pakt med den gamle arkitekturen og den opprinnelige integreringen i det toscanske landskapet, presiserer Fulvio.

Han skjønte på et tidlig tidspunkt at prisene på denne type ruiner ganske snart ville skyte i været, og sikret seg flere gamle gårder, husklynger og større bygninger til overkommelige priser. Ganske snart viste han seg som en atypisk entreprenør. For Fulvio er forretninger og fortjeneste mer en logisk konsekvens av en perfekt utført jobb med å renovere en gammel bygning, og aldri det viktigste utgangspunktet for prosjektet.

– Jeg bygger en livsstil, ikke bomaskiner. Det er en filosofi bygget på dydkhet overfor landskapet, og for menneskene som bor her.

Fulvios første prosjekt sto ferdig i 1988, og gjennom 25 år har han fullført en rekke renoveringsprosjekter og funnet sine kunder hos drømmere som ham selv. Kunder som nok er vunnet over vel så mye av Fulvios intellektuelle integritet og livsbejaende filosofi som av hans profesjonelle egenskaper.

– Mine kunder blir også mine venner, forklarer han enkelt.

Fulvios foreløpig siste prosjekt er *Borgo di Vagli*, et såkalt "hamlet" (klynge av hus, nesten som en liten landsby) i åssiden nær den pittoreske byen Cortona. Vi befinner oss en times kjøretur fra flyplassen i



Borgo di Vagli

Leilighetene i Borgo di Vagli er vakkert og pietetsfullt renoverert ned til minste detalj, men likevel med alle moderne bekvemmeligheter installert. Interiøret har Fulvio lagt sin sjel i, og saumfart antikkmarkeder over hele Toscana for å finne de riktige møblene og kunstgjenstandene. Resultatet er fabelaktig – som å tre inn i selve idéen om det rustikke Toscana. Andelseierne kommer fra hele verden, men møtes som en stor familie i sitt andre hjem. – Vi selger ikke til folk som ikke passer inn i "familien", sier Fulvio.



Firenze, med halvannen time til Siena og to timer til Pisa eller Roma. Og jeg er Fulvios gjest for et par dager.

Ankomsten til Borgo di Vagli er et eventyr i seg selv, der de siste kilometrene er en smal grusvei som slynger seg oppover åssiden. Urørt flora og fauna er på arter i overflod, og flere stier og tråkk gjør området til et populært turområde.

Men det er selve "hamleten" Borgo di Vagli som imponerer mest. Ved første øyekast ser Fulvios hjertebarne ut som en intakt minilandsby fra middelalderen. Hva det på mange måter faktisk også er, all renovering til tross. Det er først på kloss hold at du ser resultatene av det mangeårige arbeidet som er nedlagt her. Og kjærligheten som er lagt i hver minste detalj.

– Hva synes du? spør Fulvio. Smilet klarer ikke helt å skjule forventningene.

Jeg synes det er fabelaktig – som å tre inn i en verden der alt er klatre-rosor og fuglesang. Det er som å ta på seg en florlett kappe som fjerner alle bekymringer. Borgo di Vagli er ganske enkelt storslagent enkelt, et fristed for kropp og sinn. Jeg formidler mine tanker til Fulvio, som snur seg rundt og trekker opp en flaske Prosecco.

Litt senere på dagen tar vi rundturen, fra bassenget på det øverste platået gjennom alle leilighetene med ett eller to soverom – duplex og enkle – før vi til slutt havner i den koselige restauranten. Kokka er lokal, faktisk så lokal at hun i sin tid var den siste beboeren i hamleten før den ble solgt til Fulvio og deretter renoverert. Tirsdag kveld er pizzakveld, og kokka skuffer ikke: Her lages all mat i steinovn, etter lokale oppskrifter. Vi er et lysår unna Grandiosa, for å si det forsiktig.

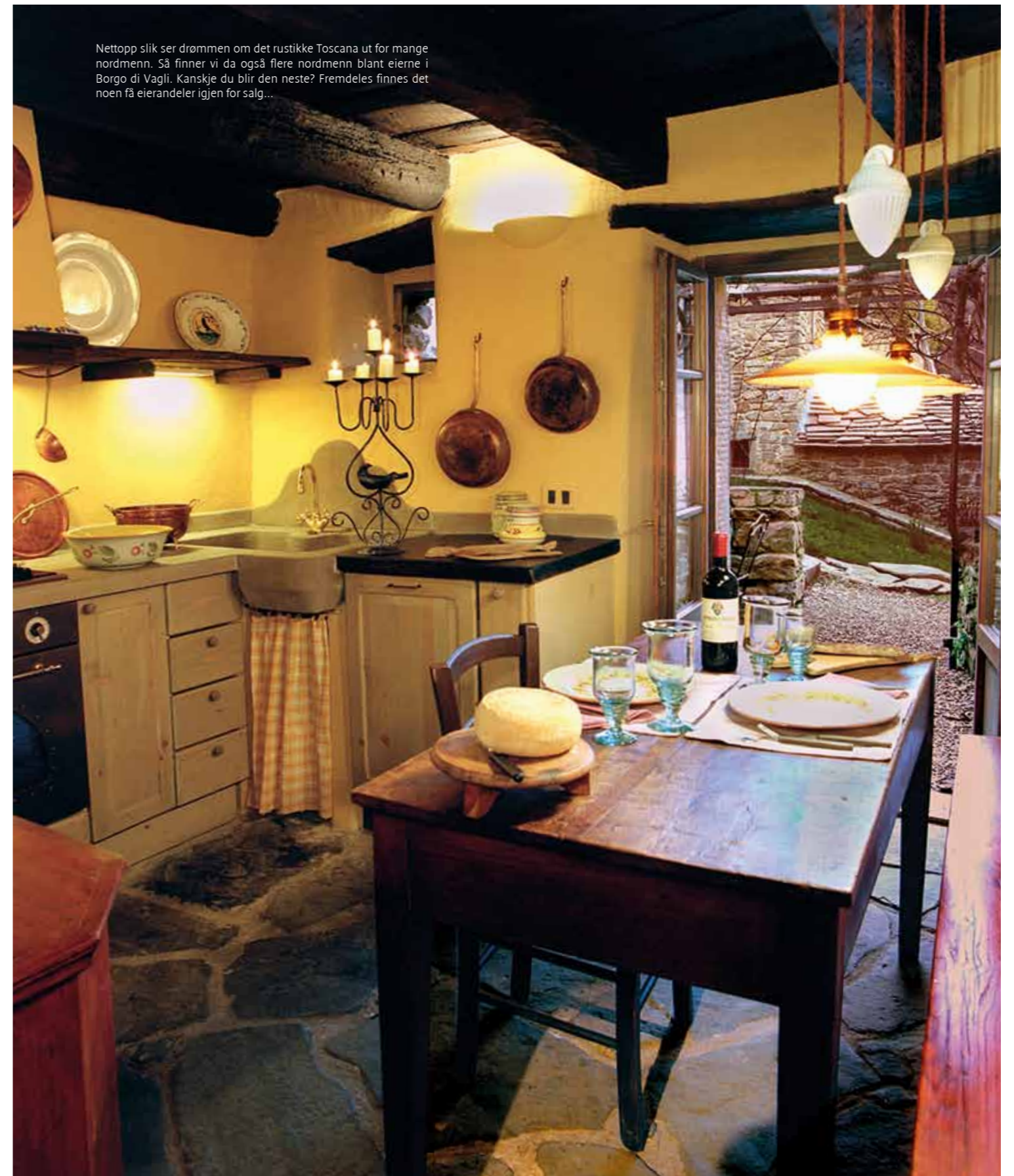
– Du vet, det er mange av oss som drømmer om eiendommer som dette, sier Fulvio.

– Problemet er bare at det er blitt så dyrt i dette området nå at de færreste har råd til å innfri drømmen. Derfor har vi organisert Borgo di Vagli som et sameie, der du kjøper en andel i en av leilighetene. På den måten kan også vanlige mennesker som du og jeg få oppleve drømmen om det rustikke liv i Toscana.

Prisene er 72.500 euro for andel i en leilighet med ett soverom, 115.000 euro for tilsvarende med to soverom. Årlige andeler av driftskostnader er henholdsvis 2.243 og 2.840 euro, og da blir drømmen straks mer overkommelig for mange.

For deg som ønsker å dele Fulvios vakre drømmer: Mer info finner du på www.clubborgodivagli.com.

Nettopp slik ser drømmen om det rustikke Toscana ut for mange nordmenn. Så finner vi da også flere nordmenn blant eierne i Borgo di Vagli. Kanskje du blir den neste? Fremdeles finnes det noen få eierandeler igjen for salg...



La Vita Rustica

Fulvio stops the car outside Pienza. In a moment of pure happiness we're concluding the day: Comfortable full of the neighborhoods- and the world's best cheese, and a glass of Vino Nobile in each leg – for the balance sake. Great company in the world's most beautiful landscape. This is *la vita rustica* in Tuscany. Is it possible to have a better time?

Picture captures:

1. Montepulciano lies, as all other villages in the area on a hilltop. The view is to die for.
2. On the poster! Local marketing is enough, as it was 200 years ago.
3. One of the Contucci-sisters serves the family's world renowned Vino Nobile de Montepulciano.

A trip through Tuscany is like a fourth dimensional plunge into the wine monopoly's directories – or in the gourmet stores cheese department, the very upper shelf. We're passing well known labels every were, and the road signs alone is enough to stimulate the hunger and thirst of a man from the north, used to grocery shopping at Rema 1000 and angry farmers.

I'm on a trip with Fulvio. In a pace suitable for two middle-aged men, we sway up and down hills in the most beautiful countryside. Fulvio, a real local in his own paradise – lucky bastard. For me, it's a limited visit in a life I would like to live, but unfortunately are unable to. Or maybe I just don't dare, because it's involving so much and so many. Can you relate? Thought so.

Fulvio is really into contemporary music, and has established his own foundation for composers of such. The sound in the car is therefore atonal, to put it carefully. For me, growing up with Beatles and Genesis, it's hard to fine the head and the tale of the music; however Fulvio's enthusiasm is contagious.

-Ah, Fulvio sighs happily, and locates a thousand year-old parking spot outside Montepulciano.

The view is spectacular, 360 degrees. Below us is half of Tuscany, and in front of us is Montepulciano with all its treasures. – Now we're having some wine, says Fulvio. And I don't deny. We're strolling through the narrow streets like Italians have done in hundreds of years. And then we're strolling into the traditional winery Contucci, where Fulvio is welcomed as their homecoming son, and me as his homecoming cousin. They are kissing and hugging and one of the sisters Contucci conjure a bottle of Vino Nobile di Montepulciano and some cheese. We're sniffing and tasting, and move another step closer to salvation. Then some more tasting. And even more. Before Fulvio breaks down and offer me six bottles of the world renowned wine.

I won't break his heart telling him about the Norwegian customs regulation. And who cares, really – this far away from everyday life? WE find our way back to the car and continue to float through the Tuscan landscape, accompanied by a Russian on an untuned trumpet and obvious mental issues.

Picture capture:

View from Pienza. Maybe the most beautiful landscape in Tuscany? The movie-producing-couple Løkkeberg has had their vacation home in this area for many years.

Picture capture:

1. Pope Pius Due built a large cathedral in a tiny village. Vibeke Løkkeberg wrote a book about this.
2. Pienza is well known for its cathedral – and its cheeses. If you haven't tasted the local Pecorino, you have really missed out.
3. My friend Fulvio di Rosa is a happy man in a happy landscape. Here in a happy moment – as always.

Fulvio and I are still cruising over the hilltops of Tuscany, now with a *Vino Nobile de Montepulciano* in each leg. For the balance, off course. We don't have to wait for long for more great experiences. Next stop is Pienza, well known for its over-dimensioned cathedral and its marvelous cheeses. The cathedral was built when the pope Pio Due (Pius II) became pope, and wanted to give something back to his home town. And the cheese? It comes from the fields that surround the village on the hilltop, in the area of Crete Senesi. Or, more precisely, from the sheep that graze here, and that pose on the hilltop as in a painting by Giovanni Fattori.

-This is Tuscany. This is the life and the landscape. You must take a picture of the beautiful sheep! Fulvio yells with his arms open.

I do take the picture. Fulvio is smiling happily, and we head for Pienza. We're almost alone on a quiet Tuesday off-season in March. The beautiful market with Pio Due's steadily slanting *Cattedrale di Santa Maria Assunta* is empty. Well, almost. The Norwegian movie-producer-couple Løkkeberg is sitting at one of the café tables.

- Hi, I say, as we Norwegian do when abroad.

- Hi, says Løkkeberg, kind of expectant.

- Salute! Fulvio shines.

The ice is broken. The passionate Fulvio has off course seen Løkkebergs movie "Tårer fra Gaza" (which I must admit I haven't), and don't you think the lady also has written a novel about Pio Due. Fulvio instantly falls in love. It turns out that the couple lives right by, in a house they were smart enough to purchase many years ago.

- And that must be worth a fortune today, Fulvio whispers me.

After a nice chat about popes and cheese, the couple walks home, and we're heading for our destination: *La Bottega del Cacio* – the small cheese store that lies close to Fulvios Tuscan heart. In the small *Bottega* my friend almost goes berserk in the shelves. I taste my way through one marvelous cheese after the other, and Fulvio is ordering with both hands – kilo after kilo. Off course I must bring their famous Pecorino home, the one that's only sold during the month of March! And the one that's matured in almost empty red wine barrels, and the ones burrowed in ash....

In Montepulciano, I worried about Norwegian custom regulations. Now I must worry about overweight. But who cares?

Picture captures:

1. See and be seen at a table outside a restaurant at the historical plaza in Siena.

2. Duomo di Siena – the famous cathedral – built between 1215 and 1263. The black and white marble stripes that dominate the interior is symbolic for Siena. According to the myth, it is also connected to the black and white horses of the city founders, Sanius and Aschius.

Siena is located in the heart of Tuscany, and is one of the most beautiful cities in Italy. It is quite small, with its 55.000 inhabitants. However, the historical city centre is imperishable due to its inclusion in the Unesco World Heritage list in 1995. About Italy I must say it is chaotic, however, it's beautiful chaos!

And the chaos greets us already by the city entrance: It is market day. Cars are parked all over, and would have made Norwegian traffic officers make a fortune in a day. Anyway, we do as all other, parking sideways by a lamp post.

Through centuries, Siena has rivaled with its neighboring city Firenze, and still the temper rises when the soccer team meets up. However, we're not here to compare these two beautiful cities, we're here just to enjoy our beer on an outside restaurant by Piazza del Campo. We are located in the heart of the city. The piazza is known all over the world – due to its architecture, which is dominated by the elegant city hall, *Palazzo Pubblico*, with its high tower. But the city is also famous for its spectacular *Palio*, a horse race arranged twice a year (July 2. and August 16.) – In the middle of the piazza! This is a race, and both men and horses are risking their health. This is deeply serious for both horse and rider, and the race is not arranged for the tourists, even though they are flocking to witness the famous race.

There are no horses today. However, there are many people present. Tourists from all over the world are blending with the city inhabitants in a hurdle of noise, almost like one of Fulvio's atonal piece of music. We finish up our cold beer and plough our way to the cathedral - *Duomo di Siena*. Seriously, you cannot visit Siena without visiting Duomo with its adjacent museum.

The beautiful cathedral of Siena was built between 1215 and 1263, while the façade was ready first in 1380. Originally, the plan was to build the world's largest cathedral. However, they ran out of money during the construction period (as they often do in Italy). Anyhow, the money shortage is not visible in the vaults beneath the adjacent museum, which hosts fantastic treasures and religious items from the middle age, through the Renaissance, and all the way to presence.

Just as we're leaving Duomo to head home to *Borgo Di Vagli*, the cathedral fills up with beautiful tones from a choir giving a spontaneous concert in the aisle. Beautiful, yes. However, not as beautiful as the atonal concert in the car on our way home. Because it comes from Fulvio's heart.

Picture captures:

1. Borgo Di Vagli the way it looked before Fulvio took over the old ruins.
2. Today, Borgo di Vagli is fully restored, down to the littlest detail. However, the original style is preserved.
3. My guests also become my friends, says Fulvio. He is spending several nights with his guests in Borgo di Vagli's own restaurant.

Fulvio di Rosa could have built mainstream vacation homes in Rimini, making a fortune. However, mainstream has never been Fulvio's way; it should be enough to mention his fascination for contemporary music. Just right out of school he left his hometown Torino for Rio de Janeiro, where he started to work for the famous Brazilian architect Oscar Niemeyer. He spent eight years in Brazil, and when finally returning to Italy in the early 1980's, he didn't find himself comfortable in the

conformal Torino – to a great extent characterized by car production in the Fiat group. Fulvio started to travel around Italy looking for a place that could satisfy his need for beauty, culture and professional challenges. He ended up in Tuscany, with his only experience dated back to childhood memories from his mothers' family. He found untouched fields, great people – and off course homemade wine and olive oil at each farm. Not the least, he found several old buildings, in different states of decay.

- The ruins called out for me.

This was a turning point for Fulvio. He bought a house in the countryside close to Lucignano, left Torino for good and decided to start a new life, both for the ruins and for himself.

- It had to be done in accordance with the old architecture and the old integration into the Tuscan landscape, Fulvio says.

At an early point, he understood that the prices of old ruins would skyrocket, and secured several old farms, hamlets and larger buildings to bearable prices. Pretty soon, he unveiled as an atypical entrepreneur. Fulvio views business and profit as a result of perfectly restored buildings, not as the main objective of the project.

- I build a lifestyle, not housing plants. My philosophy is built on humble respect for the landscape and the people living here.

Fulvio's first project was ready in 1988, and through 25 years he has completed several restoring projects and located his clients among dreamers like himself. Clients are won due to Fulvio's intellectual integrity and enthusiastic philosophy as much as his professional skills.

-My clients also become my friends, he explains.

Fulvio's so far last project is *Borgo di Vagli*, a so called "hamlet" (a huddle of houses, almost like a small village) in the hillside close to the picturesque city of Cortona. We're an hour away from Florence airport, 90 minutes away from Siena, and two hours away from Pisa and Rome. And I'm Fulvio's guest for a couple of days.

Picture capture:

1. The apartments in Borgo di Vagli are restored in a beautiful and reverent way, down to the very littlest detail. Still they are fully equipped with all modern comfort installed. Fulvio has put his soul into the interior decoration, and has strolled through antique markets all over Tuscany to find the right furniture and arts. The result is marvelous – it's like walking into the idea of the rustic Italy. The fractional owners come from all over the world however, they meet up as a big family in their second home.

- We don't sell fractions to people that do not fit into the "family", says Fulvio.

The arrival to Borgo di Vagli is a fairy tale in itself, where the last kilometers is a narrow gravel road twisting up the hillside. Untouched countryside delivers species in plentiful, and several paths make this to a popular trekking area.

However, it is the hamlet Borgo di Vagli that is the most impressing. With first sight Fulvio's favorite looks like an untouched mini-village from the medieval age. Which it in many ways also is, despite the massive restoring. You need to come close to see the results of the many years of work that has been put down. And the love that has been put into every detail of the project.

- What do you think? Fulvio asks. His smile is not fully covering his expectations. I think it is marvelous – like stepping into a world where everything is climbing roses and singing birds. It's like taking on a cape that removes all the worries. Borgo di Vagli is right out magnificent, a sanctuary for body and mind. I share my thoughts with Fulvio, who turns around and opens a bottle of Prosecco.

Later during the day we take the grand tour of the hamlet, from the pool on the upper plateau, through all the one- and two bedroom apartments, before ending up in the great and cozy

restaurant. The chef is local; in fact she was the last inhabitant of the hamlet, before it was sold to Fulvio and thereafter the restored. Tuesday is pizza night, and the chef doesn't disappoint us: All dishes are made in the stove oven, based on local recipes. We're light years away from Grandiosa (the most sold pre-made pizza in Norway), to put it carefully.

- You know, there are many of us dreaming of places like this, Fulvio says.

- The problem is that the price has skyrocketed in this area, and only few can realize their dream. That's why we have organized Borgo di Vagli as a fractional ownership, where you only purchase a fraction of one of the apartments. In this way, also people like you and me can afford to live the dream of the rustic life in Tuscany.

The price is Euro 72.500 for a fraction of a one-bedroom apartment, and Euro 115.000 for a two-bedroom apartment. Yearly maintenance costs are Euro 2.243 and 2.840, respectively, and hence the dream can become a reality for more of us. For those who wants to share Fulvio's beautiful dreams: You can find more info on www.clubborgodivagli.com